

‘Hallo,
ik ben een mol
en vandaag doe ik mijn spreekbeurt over
de langpootmug.

Langpootmuggen zijn insecten met lange poten. Ze hebben er zes. Zes poten en twee vleugels waarmee ze niet zo goed kunnen vliegen. Als het waait neemt de wind de langpootmug mee. Dat vindt de langpootmug niet fijn en daarom houdt hij zich vast aan een boom of muur tot de wind weer gaat liggen.

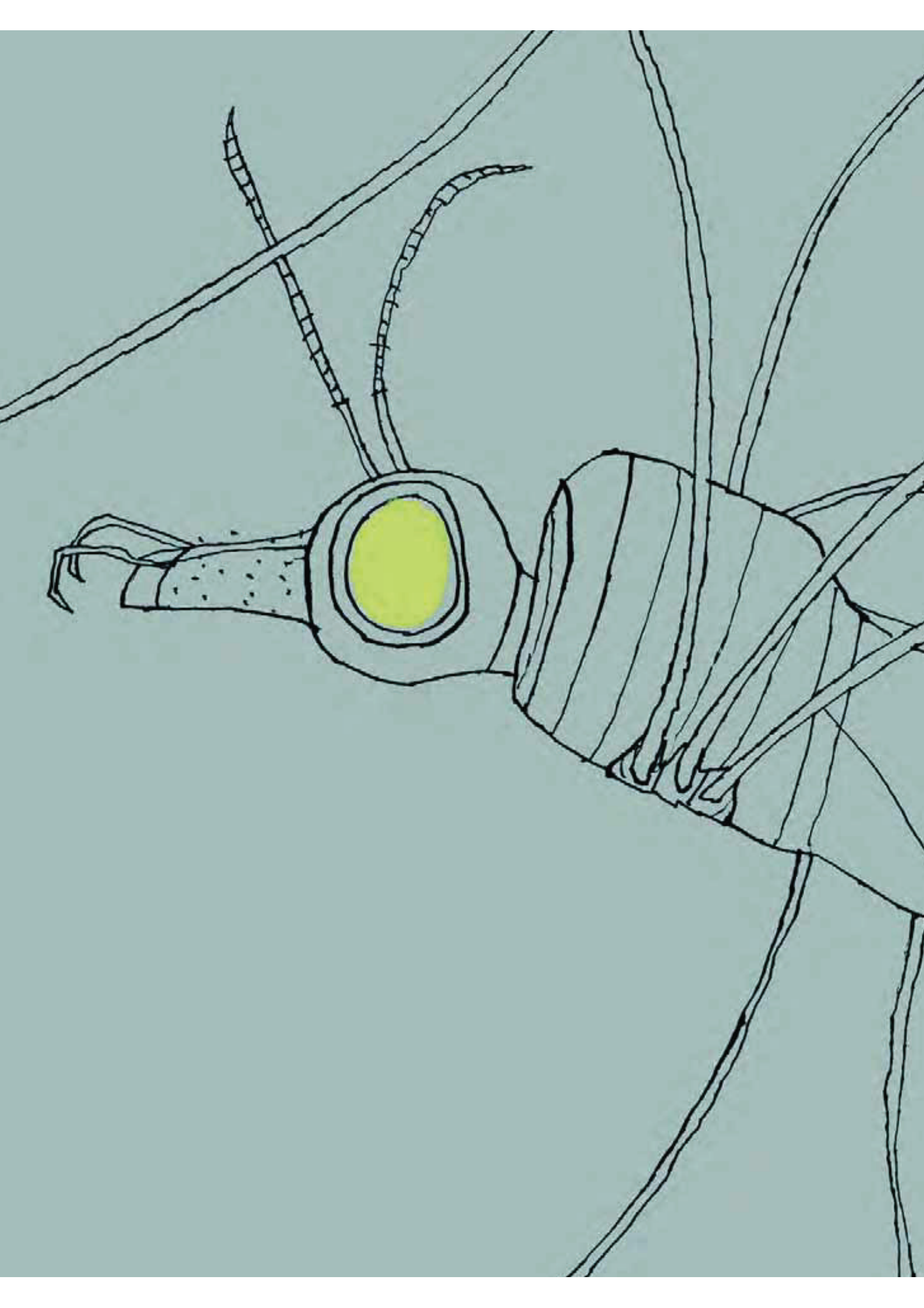
Als de langpootmug door een vogel bij een van zijn poten wordt gegrepen dan laat hij die poot los. Hij kan dan gerust verder leven, want lopen kan de langpootmug sowieso niet goed. Ook niet op zes poten. Dus een poot meer of minder, wat kan het schelen.

Trouwens, heel lang hoeft hij met zijn poten niet te doen, want veel tijd om ze te verslijten heeft hij niet. Zijn dagen zijn geteld zodra hij levend en wel tevoorschijn komt uit zijn cocon.

Daarom heeft de langpootmug ook geen bek waarmee hij kan kauwen. Hij heeft wel een snuit, maar die heeft hij voor niets. Zijn leven is te kort voor een lekkere maaltijd. Voordat hij honger krijgt, is hij namelijk alweer dood.

De langpootmug kan ook niet steken zoals gewone muggen. Eigenlijk is er niets wat het leven van een langpootmug een beetje leuk maakt.

Nu zou je kunnen denken: hé mol, had je dan niet een gezelliger dier kunnen kiezen voor je spreekbeurt? Bijvoorbeeld een okapi of een pinguïn? Nou, de waarheid is dat de langpootmug het fijnste dier is dat ik ken. Stumperd

of niet. Dat komt door zijn kinderen. Of beter gezegd: zijn larven. Die zijn namelijk superlekker. Die larven van de langpootmug heten emelten. Ze wonen half onder en half boven de grond en als ik ze tegenkom vreet ik ze allemaal op, met huid en haar. Al zijn ze kaal. Haha. Die langpootmug-kinderen liggen geschoren en gewassen op me te wachten. Doet u mij maar een portie emelten, alstublieft. En dan heb ik mijn buik voor een paar uur weer vol.

Emelten zien eruit als grauwe, vette wormpjes die leven van gras. Dus als de mensen een mooi groen tapijtje willen in hun tuin, en er ligt een leger emelten aan te knagen, dan moeten ze een paar mollen uitnodigen om de emelten op te ruimen. Succes verzekerd. Het gazonnetje is daarna nooit meer geel.

Als een emelt een mollenaanval overleeft en daarnaast ook is ontsnapt aan vogelsnavels, dan verandert hij na een paar maanden in een pop. In die pop groeit de emelt uit tot een langpootmug. En als die langpootmug tevoorschijn komt heeft hij nog maar één taak en dat is kinderen krijgen. De mannetjes en vrouwtjes bereiden als het ware mijn maaltijd voor. Langpootmuggen zijn mijn kok en mijn kokkin. Als hun werk erop zit kunnen ze wat mij betreft het hoekje om. Hun eitjes moeten daarna nog wel even lekker sudderen in het gras, zonnetje erop, regenbuitje eroverheen, zodat er zoveel mogelijk emelten uit kruipen. Daarna is het nog even geduld hebben tot ze groot genoeg zijn voor in mijn bek.

Dit was mijn spreekbeurt over langpootmuggen. Zijn er nog vragen?

‘Hoeveel eitjes legt een langpootmug?’

‘Een paar honderd bij elkaar in het gras. Het kunnen er ook duizend zijn. Ik zeg altijd: hoe meer hoe beter. Heeft iemand anders nog iets te vragen?’

‘Ja, wat bedoel je met: het hoekje om gaan?’

‘Nou, daar bedoel ik mee: sterven. Doodgaan. Naar de eeuwige jachtvelden vertrekken. De kraaienmars blazen. Snap je, grote bonte specht? Of ben je de middelste bonte specht? Of de kleine?’

‘De groene. Ik ben de groene specht.’

‘Ook goed, wij mollen zijn stekeblind. Maar snap je wat ik bedoel?’

Langpootmuggen leven na het paren hooguit nog een paar dagen voordat ze het loodje leggen.'

'Ik snap het en ik eet ook wel eens een emelt, maar het klinkt wel oneerbiedig, mol.'

'Dat vinden wij ook. Wij zijn het met de groene specht eens.'

'Wie zijn jullie?'

'Wij zijn engerlingen, kinderen van de meikever. Het klinkt oneerbiedig zoals je over larven spreekt. Alsof we er alleen maar zijn als hapje voor anderen.'

'Nou, dat zijn jullie toch ook? Ik ben het als egel helemaal met de mol eens.'

'Ja, wij spreeuwen zijn het ook met de mol eens.'

'De merels hier ook!'

'En wij kraaien niet te vergeten. Wijze woorden, mol!'

'Nou, wij wormen niet, hoor. Integendeel. Wij zijn team emelt en team engerling.'

'Haha! Team emelt en team engerling. Laat ons wilde zwijnen niet lachen. Jullie zijn voor ons niet meer dan een sappig tussendoortje. Wij zijn team mol.'

'Het is niet eerlijk, stelletje veelvraten!'

'Jongens, jongens, geen ruzie.'

'Hoezo geen ruzie? Bemoei je met je eigen zaken, kerkuil.'

'Wie heeft hier eigenlijk de leiding?'

'Niemand heeft de leiding.'

'Oké, rustig aan allemaal, dit was mijn spreekbeurt. Volgende week mag jij een dier voor je spreekbeurt uitkiezen, langpootmug.'

'Dat heeft toch geen zin.'

'Hoezo heeft dat geen zin?'

'Je weet toch, volgende week ben ik al eh... het hoekje om.'

'Ach ja. Maar troost je: vroeg of laat gaan we allemaal het hoekje om.

De eendagsvlieg gaat vroeg, de schildpad laat.

De natuur heeft het allemaal zo bedacht.

Nou, ik heb flinke honger gekregen van die spreekbeurt dus ik ga weer even ondergronds.

Bedankt voor het luisteren. Hoi!'

